

Pál második levele a korinthusiakhoz

Lekció: Zsolt. 139.
Textus: IIKor.12.19-13.13

2000. jún. 4.
Gazdagrét

Hogyan épülhetünk fel a Krisztusban?

Pál apostolnak a korinthusiakhoz írott második levele befejező részéhez értünk. Láttuk, hogy Pál apostol hogyan tárja fel szívét újra és újra szeretett gyülekezetének, amely ellene fordult, súlyos vádakkal illette őt. Egyetlen másik levelében sem ilyen személyes, őszinte Pál, mint ebben. Ugyanakkor újra szükségesnek látja hangsúlyozni, nem önmaga érdekében ír: *"Régóta azt gondolhatjátok, hogy mentegetődzünk előttetek. Mi azonban Isten színe előtt a Krisztusban beszélünk, mindezt pedig, szerettem, a ti épülésetekre."* Pál egyetlen célja a levél megírásával az volt, hogy a korinthusiak felépüljenek Jézus Krisztusban. Azaz hogy visszatérjenek az igaz evangéliumhoz, elfogadják az apostoli tekintélyt és komolyan vegyék a bűn megbüntetését. Most, amikor levele végeztével immáron harmadik alkalommal készül Korintusba utazni, nyomatékossítja az eddig elhangzottakat. A korinthusiak válasza fogja meghatározni, hogy milyen lesz a következő találkozásuk.

A gyülekezet felépüléséről, a gyülekezetépítésről sok szó esik mostanában. A lelkipásztorokat különböző konferenciákra hívják ebben a kérdésben, valamint könyvek is nagy számban jelennek meg. Ma, amikor sok keresztyén vándorol, és keresi az "igazi jó" gyülekezetet, fontos a kérdés: mi kell ahhoz, hogy egy gyülekezet jó gyülekezet legyen? Mi kell ahhoz, hogy felépüljön Jézus Krisztusban? Sokféle választ kaphatunk erre a kérdésre. Vannak olyanok, akik a zenére "esküsznek", de arról is olvastam már, hogy ha az istentiszteletre járók száma eléri a terem befogadóképességének 80%-át, azonnal nagyobb hely után kell nézni, különben megáll a növekedés. Mindezekben bizonyára van igazság, de Pál egészen más dolgokat tart szem előtt. Egyáltalán nem népszerű kérdésekről ír.

Mi is tegyük fel ezt a kérdést igénknek: mit mond a Szentlélek a mai napon nekünk, a Gazdagréti Református Gyülekezetnek, a Krisztusban való felépülésről? Mi kell ahhoz, hogy ez folyamatosan történjen, megvalósuljon közöttünk?

I. A bűn néven nevezése

Pál apostol, saját bevallása szerint, félelemmel készül Korintusba. Ennek oka, hogy nem olyannak fogja találni a gyülekezet tagjait, amilyennek szeretné, valamint azok sem olyannak fogják őt látni, ahogyan ők szeretnék. Attól tart, hogy komoly bűnök vannak jelen a korinthusiak életében, amelyeket az apostol néven is nevez.

A *"viszálykodás, irigység, harag, önzés, rágalmasz, vádaskodás, felfuvalkodás, pártoskodás"* egy megosztott gyülekezet jellemzői. Bibliamagyarázók szerint a *"tisztátalanság, paráznaság, kicsapongás"* is egy téma köré csoportosíthatók: ez a szexuális bűnök köre. Lássuk közelebbről ezt a két területet.

Az első csoportból a rágalmaszást és vádaskodást emelem ki, amelyeket általában nem kezelünk bűnként. Nem azért, mert ezeket hallván azt mondjuk, hogy nem rossz dolgok, hanem mert a bibliai tanítás nem járta át életünk e területét, és ezért úgy rágalmaszunk, valamint vádaskodunk, hogy nem gondolunk arra, valójában mit teszünk. Az első kifejezésben a "rossz beszéd", a másodikban a "súgdolozás, fecsegés" jelentéstartalom a hangsúlyos. A kettő együttes jelentése egyértelmű: valakiről rosszat mondunk a háta mögött. Hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy a tényen nem változtat sem az, hogy amit továbbadunk, tényleg igaz, sem az, hogy azt mondjuk: én nem tudom, de azt hallottam... A kritika, a rágalmasz, a bíráltság lelkiülete pusztító. Egy ókori keresztyén szerint három személyt tesz tönkre: azt, akit rágalmasznak, azt, aki rágalmasz, valamint azt, aki meghallgatja a rágalmaszást. Jézus Krisztus arra hív, hogy eljussunk oda, hogy

amikor rágalmazni, vádaskodni kezdünk, a testvérünk azt mondja: ne folytasd, erre nem vagyok kíváncsi. Megbeszélted már az illetővel?

Ezen a ponton a Sátán hatalmas teret nyert a Krisztus követői ellen való harcban. Úgy érezzük, hogy valakitől megkérdezni, hogy igaz-e a rossz, ami róla terjesztenek, vagy valakit szembesíteni a bűnével szinte lehetetlen, mert - kegyesen - nem akarjuk megbántani. Ugyanakkor másnak nyugodtan elmondjuk - mintha azzal nem bántanánk meg. Ha te Krisztushoz tartozol, ennek a gyülekezetnek tagja vagy, kötelezd el magad arra, hogy senkiről többet rosszat nem mondasz, és ha rosszat hallasz, szeretettel megkérdezed a testvéred, beszélt-e már arról az illetővel. Nekem is sokat kell növekednem e téren; intsük egymást, hogy felépüljünk a Krisztusban.

A másik terület a szexuális bűnök területe. Ahogy mondtam, a "tisztátalanság" és a "kicsapongás" itt a "paráznasággal" együtt értendő. Feltűnő, hogy amíg a rágalmazást és vádaskodást nem vesszük komolyan, addig a szexuális tisztátalanságot igen - vagy talán mégsem? Sokak szemében még mindig ez A BŰN, amiből az fakad, hogy keresztyén körökben gyakran nem esik szó róla. Szégyen még csak említeni is. Ez persze nem azt jelenti, hogy nem probléma; tudjuk jól, hogy ha valamiről nem beszélünk, az nem jelenti, hogy az nem is létezik. Sőt, jelen esetben annál nagyobb az ereje az ilyen irányú kísértésnek, hiszen a bűn éppen az elrejtettségben tud igazán erőt venni rajtunk. Bárcsak a közeli testvérnek - aki figyelmeztet, ha rágalmazol - el tudnád mondani ilyen küzdelmeid is, hogy Isten előtt együtt állhassatok ellene a gonosznak.

Ugyanakkor vegyük észre, hogy a Bibliában sem itt, sem máshol, nincs arra utalás, hogy a rágalmazás kevésbé bűn, mint a szexuális tisztátalanság. A gyülekezetben a megosztottság ugyanolyan pusztító, mint a paráznaság. Pál mind a kettőt néven nevezi, és attól tart, hogy a korintusiak közül többen nem tértek meg ezekből. Első levelében már írt és bűnbánatra hívott ezekből, most újra ugyanezt teszi. Szíve vágya, hogy felépüljön a gyülekezet, és ezért néven nevezi a bűnt.

II. A bűnös konfrontációja

A következő sorokat (13.1-5) nem nagyon láthatjuk másként, minthogy Pál apostol fenyegetőzik: *"Előre megmondtam, most is előre mondom, mint másodszeri otlétemkor, és most távollétemben is azoknak, akik előzőleg vétkeztek, de a többieknek is: ha még egyszer elmegyek, nem leszek kíméletes."* Ha a korintusiak nem térnek meg, bebizonyosodik, hogy az apostol nemcsak leveleiben tud kemény és szigorú lenni, hanem személyes jelenlétében is. Szembesíteni fogja a bűnösöket helyzetükkel, és fellép ellenük. Pál éles gúnnnyal folytatja a gondolatmenetet: *"minthogy annak bizonyítékát keresitek, hogy általam valóban azt a Krisztus szól, aki veletek szemben nem erőtlén, hanem hatalmas közöttetek."* A levél korábbi részleteiből kiderül, hogy a korintusiak, a hozzájuk érkező ápostolok munkálkodása nyomán, lenézik az apostolt, akinek testi megjelenése gyenge, retorikai képessége szárnalmas. Hogyan szólalhatna meg ezen az emberen keresztül a mindenható Jézus Krisztus? Azt várják Páltól, hogy jelekkel, csodákkal bizonyítsa, hogy valóban Krisztus szól általa. Pál kész ezt bizonyítani, de nem úgy, ahogy a korintusiak várják. A Krisztus ereje nem a csodákban fog megnyilvánulni, mondja, hanem abban, hogy keményen fellép a meg nem térő bűnösök ellen.

A mi világunk is isteníti az erőt, a hatalmat. Nagyon sokan keresik a transzcendens, szellemi erőket, a legkülönbözőbb módokon. Keresztyének között is terjed, hogy keressük, várjuk az Isten erejét. Szükségünk is van rá, keressük is őt, várják az ő erejét. De gondolkozzunk el azon, hogy mai igénk miben láttatja ezt. Nem jelekben, csodákban, gyógyulásokban, próféciákban, hanem a bűnösök konfrontációjában. Ez nem jelenti azt, hogy ahol Isten Szentlelke akarja, ott nem történnek jelek és csodák, de arra rámutat, hogy a gyülekezet Krisztusban való felépüléséhez az erőnek ez az aspektusa is hozzátartozik.

Mert igenis erő kell ahhoz, hogy valaki megintse a testvérét. Milyen alapon, milyen felhatalmazással, milyen erővel teheti? Honnan veszi a bátorságot, honnan veszi az erőt - hiszen sokkal könnyebb lenne nem tenni ezt? Egyedül Jézus Krisztusból, aki *"megfeszítettett*

erőtlenségben, él az Isten hatalmából." Ő a felhatalmazás, a tekintély, az elkötelezés arra, hogy szeretetből, de ha kell, szinte kíméletlenül, néven nevezzük a bűnt, és szembesítsük a benne élővel. Pál ugyanígy erőten a korintusiak között, és mégis úgy dönt, hogy Jézussal együtt elég erős arra, hogy ne nézze el a bűnt a Krisztus testében. Int, sőt, ha nem jár eredménnyel a többszöri megintés a tanúk előtt, egészen a gyülekezetből való kizárásig megy el, ahogy azt Jézus tanította.

Az Úr építésre, nem rombolásra adta apostoli tekintélyét (13.10) - mondhatja valaki. Miért rombol hát Pál? Azért, mert tudjuk jól, ahhoz, hogy valami kellőképpen épüljön meg, sokszor a már meglévő, de hibás részt le kell rombolni. Az épülés van, hogy rombolással kezdődik.

Nem "szalonképes" gondolatok a mai társadalomban ezek, de elengedhetetlenek ahhoz, hogy a gyülekezet felépüljön a Krisztusban. Mert amíg mindenki előtt nyitottak vagyunk, amíg minden emberre kiterjesztjük Isten szeretetét és mindenkinek hirdetjük Jézus Krisztust, akiben minden bűn bocsánatot nyer, addig egy percre sem téveszthetjük szem elől, hogy megváltottjait szent és tiszta életre hívta el. Ezért meg kell tanulnunk élni a nekünk adatott erővel, felhatalmazással, és Krisztusért, Krisztussal meg kell inteni testvérünk, hogy ő is meginthessen bennünket. Lehet, hogy sok felfuvalkodottságnak, egyénieskedésnek, és egyéb dolgoknak kell lerombolódnia ahhoz, hogy az Úr felépíthesse minket a Krisztusban.

III. Önmagunk megpróbálása

Végezetül Pál arra hívja a gyülekezetet, hogy önmagukat tegyék próbára, magukat vizsgálják meg, hogy igazán hisznek-e. Ennek az a jelentősége, hogy az emberben csak az a felismerés hoz igazi változást, amire ő maga eljutott, ami túlmutat azon, hogy mit mond más. Önmaguk megvizsgálása mindig is része volt Isten gyermekei életének.

Ebben tudatosan Isten elé állunk. A biblikus önvizsgálat nem az emberből indul ki, nem is más embert vagy a társadalom által elfogadott értékeket tesz meg mércének. A 139. zsoltárban így olvastuk: *"Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján."* (23-24) Önmagunkat csak Isten színe előtt vizsgálhatjuk meg. Ezt teszi a zsoltáros is, hiszen nyilvánvaló, hogy Isten ismeri a szívét, tudja milyen úton jár. Amikor tehát azt imádkozza, hogy Isten vizsgálja meg őt, nem tesz mást, mint amire Pál hívja korintusiakat - és minket is.

Pál azt kérdezi, hogy *"nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van?"* Ez a próba tétje. Ha nem ismerik fel, ha nem tudják, akkor nem tartoznak hozzá. Akkor nincsenek hitben. Ha nem bizonyosak, hogy a megfeszített és feltámadott Krisztus bennünk él, akkor nincs mit vizsgálni. Pál azonban tudja, hogy Krisztus bennük van. Ő hirdette nekik az evangéliumot, amikor szívükbe fogadták Isten üzenetét. Ha pedig ezt felismerik, megtérnek a bűneikből.

Mert ha téged ma újra átjár a bizonyosság, a csoda feletti öröm és borzongás, hogy Jézus Krisztus benned van, hogy általa a te tested a Szentlélek temploma, akkor megútálod a rágalmazást, a vádaskodást, a viszályt, a haragot, az önzést, a tisztátalanságot, a paráznaságot, a kicsapongást. Ha megvizsgálod magad, és Isten előtt felismered, hogy igazán hiszel, még ha bűnbe is estél, akkor befejezed a rossz cselekvését.

Az a vágyunk, és azért imádkozunk - Pálhoz hasonlóan - hogy felépüljete, hogy felépüljön a gyülekezetünk Jézus Krisztusban. Isten színe előtt kérdezlek:

Kész vagy-e ezért néven nevezni a bűnt - a saját bűnöd Istennek? Letenni a rágalmazást és a tisztátalanságot?

Kész vagy-e kíméletlenül bánni velem? Elfogadod-e testvéred intését? Kész vagy-e szeretetben inteni a testvéred?

Gyakorlod-e az önvizsgálatot Isten előtt? Kész vagy-e arra, hogy hetente egyszer komolyan elcsendesedj, és imádkozz, ahogy a zsoltáros teszi?

Isten Szentleke adja meg nekünk, hogy felépüljünk az Úr Jézus Krisztusban! Ámen!